

Scolile publice incep sa semene din ce in ce mai mult cu penitenciarele in SUA si, foarte probabil, la noi. De pilda, ambele presupun obligativitatea. Nu te poti sustrage de la executarea unei pedepse, asa cum nu poti evita mersul la scoala, plus prezenta constanta acolo timp de cateva ore, timp de 8-10 ani. Pedepsele arbitrare se intalnesc in ambele parti. Apoi, cine se uita la cladirile institutiilor va remarca din nou similitudini frapante: garduri inalte, de multe ori acoperite de sarma ghimpata, instalatii de supraveghere ubicue, paznici inarmati, porti de scanare, samd.

In aceasta privinta s-ar putea contracara cu argumentul ca toate aceste dispozitive contribuie la siguranta copiilor. In fapt, lucrurile nu stau deloc asa, iar cel mai elocvent exemplu este masacrul de la Columbine, inregistrat pe camerele de supraveghere din scoala. Morala ar fi ca supraveghetorii incearca sa impuna o atmosfera de Big Brother, mai degraba decat sa protejeze tinerii. Despre educatie nici nu mai poate fi vorba...

Totusi, o diferenta esentiala a scolii in raport cu inchisoarea o constituie indoctrinarea permanenta. Practic, scopul central al invatamantului public este infantilizarea si conditionarea perpetua a viitorilor adulti. Toate celelalte caracteristici sunt pur si simplu accesorii nesemnificative. Idealul educatorilor aflati in varful piramidei il reprezinta fiintele predictibile, conformiste, respondente la stimuli comerciali si politici, fara opinii proprii, definibili doar prin

“lucrurile achizitionate si acceptul celorlalti”.

Aducerea laolalta si ingramadirea unor copii complet diferiti in sali de clasa conduce la probleme, deoarece presupozitia centrala cu care lucreaza educatorii este ca toti sunt educabili. Ceea ce, empiric vorbind, este fals. Ca atare, personalitatile aparte incep sa devina cazuri problema si li se administreaza medicamente pe scara larga pentru a fi conformi cu ceilalti.

In felul acesta, apare natiunea Prozac si o dependenta tot mai mare de solutii farmaceutice la probleme de viata banale. Si tot asa survin si monstruozitatile. De exemplu, aproape toti autorii uciderilor in masa din scolile americane din ultimii 10 ani erau consumatori de medicamente antidepresive. Sau un alt exemplu: aproximativ 2000 de tineri cu varsta sub 19 ani s-au sinucis in 2004. Si ilustrarile pot continua. Insa, pentru asta, va recomand sa urmariti documentarul “War on Kids” realizat dintr-o perspectiva cam romantica, in care copilul este vazut, in general, drept o forta creatoare stalcita de presiunea din exterior (a scolii). Dar, altfel, un film foarte bun pentru problema scolii publice.{jcomments on}

- The War on Kids, Part 1: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47708>
- The War on Kids, Part 2: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47730/1/>
- The War on Kids, Part 3: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47711/1/>
- The War on Kids, Part 4: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47734/1/>
- The War on Kids, Part 5: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47846/1/>
- The War on Kids, Part 6: <http://www.tagtele.com/videos/voir/47945/1/>